

A TANÁCS 2009/13/EK IRÁNYELVE

(2009. február 16.)

az Európai Közösség Hajótulajdonosainak Szövetsége (ECSA) és az Európai Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szövetsége (ETF) között létrejött, a 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezmény alapján kötött megállapodás végrehajtásáról, valamint az 1999/63/EK irányelv módosításáról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 139. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

mivel:

- (1) A Szerződés 139. cikke (2) bekezdésének megfelelően a szociális partnerek közösen kérhetik, hogy a közösségi szinten általuk kötött megállapodások végrehajtása a Bizottság javaslatára tanácsi határozat útján történjen.
- (2) 2006. február 23-án a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet elfogadta a 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezményt olyan egységes és koherens jogi dokumentum létrehozásának szándékával, amely a lehetőségekhez mérten magában foglalja a hatályos nemzetközi tengerészeti egyezmények és ajánlások valamennyi naprakész előírását, valamint az egyéb nemzetközi munkaügyi egyezményekben foglalt alapelveket.
- (3) A Bizottság a Szerződés 138. cikkének (2) bekezdésével összhangban konzultált a szociális partnerekkel arról, hogy a 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezmény fényében kiigazítás, egységes szerkezetbe foglalás vagy kiegészítés útján ajánlatos-e továbbfejleszteni a hatályos közösségi vívmányokat.
- (4) 2006. szeptember 29-én az Európai Közösség Hajótulajdonosainak Szövetsége (ECSA) és az Európai Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szövetsége (ETF) tájékoztatta a Bizottságot arról a szándékáról, hogy a Szerződés 138. cikkének (4) bekezdésével összhangban tárgyalásokat kíván kezdeni.
- (5) 2008. május 19-én az említett szervezetek annak érdekében, hogy a tengerészeti ágazat egészében egyenlő versenyfeltételek érvényesüljenek, megállapodást kötöttek a 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezményről (a továbbiakban: a megállapodás). Ez a megállapodás és melléklete a Bizottsághoz intézett közös kérelmet tartalmaz arra vonatkozóan, hogy végrehajtásuk a Szerződés 139. cikkének (2) bekezdésével összhangban a Bizottság javaslatára tanácsi határozat útján történjen.
- (6) A megállapodás a valamely tagállamban és/vagy a valamely tagállam lobogója alatt lajstromozott hajók fedélzetén tartózkodó tengerészekre vonatkozik.
- (7) A megállapodás az Európai Közösség Hajótulajdonosainak Szövetsége (ECSA) és a Közlekedési Dolgozók Szakszervezeteinek Szövetsége az Európai Unióban (FST) között, a tengerészek munkaidejének szervezéséről szóló, 1998. szeptember 30-án Brüsszelben létrejött európai megállapodást módosítja.
- (8) A Szerződés 249. cikkének alkalmazásában a megállapodás végrehajtásának megfelelő eszköze az irányelv.
- (9) A megállapodás a 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezménnyel egyidejűleg lép hatályba, és a szociális partnerek kívánsága az, hogy az ezen irányelvet végrehajtó nemzeti rendelkezések ne lépjenek előbb hatályba, mint az említett egyezmény hatálybalépésének napja.
- (10) A megállapodásban használt, de abban pontosan meg nem határozott kifejezések tekintetében ez az irányelv a nemzeti jognak és gyakorlatnak megfelelően a tagállamokra bízta e kifejezések meghatározását, mint a hasonló kifejezéseket használó, más szociálpolitikai irányelvek esetében is, feltéve hogy az említett meghatározások tiszteletben tartják a megállapodás tartalmát.
- (11) A közösségi szintű szociális párbeszéd átalakításáról és fejlesztéséről szóló, 1998. május 20-i közleményével összhangban a Bizottság kidolgozta az irányelvre vonatkozó javaslatát, figyelembe véve az aláíró felek képviselői jogát és a megállapodás egyes szakaszainak jogszerűségét.
- (12) A tagállamok a szociális partnereket – közös kérésükre – megbízhatják ennek az irányelvnek a végrehajtásával mindaddig, amíg a tagállamok meg nem hozzák azokat az intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy bármikor garantálhassák az ezen irányelv által előírt eredményeket.
- (13) Ezen irányelv rendelkezéseinek alkalmazása nem sérthet egyetlen olyan hatályos közösségi rendelkezést sem, amely konkrétan, és/vagy magasabb szintű védelmet nyújt a tengerészek számára és különösen nem érinti a közösségi jogszabályokban foglalt rendelkezéseket.

- (14) A munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1989. június 12-i 89/391/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ és különösen annak 5. cikke (1) és (3) bekezdésében foglalt rendelkezések szerinti, a munkaadói kötelezettségekre vonatkozó általános elvnek való megfelelést biztosítani kell.
- (15) Ez az irányelv nem használható a mellékletként csatolt megállapodás hatálya alá tartozó területeken a munkavállalók általános védelmi szintje csökkentésének indokolására.
- (16) Ez az irányelv és a megállapodás minimumszabályokat állapít meg. A tagállamoknak és/vagy a szociális partnereknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kedvezőbb rendelkezéseket tartsanak fenn vagy vezessenek be.
- (17) A Bizottság a szociálpolitikáról szóló megállapodás végrehajtásáról szóló, 1993. december 14-i közleményével összhangban a megállapodást is magában foglaló irányelvjavaslata szövegének megküldésével tájékoztatta az Európai Parlamentet és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságot.
- (18) Ez a jogi eszköz összhangban van az Európai Unió alapjogi chartájában megállapított alapvető jogokkal és elvekkel, különösen annak 31. cikkével, amely előírja, hogy minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez, a munkaidő felső határának korlátozásához, a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz.
- (19) Mivel ezen irányelv céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért az intézkedés léptéke vagy hatása miatt azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (20) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás⁽²⁾ 34. pontjával összhangban a tagállamokat ösztönzi arra, hogy – a maguk számára, illetve a Közösség érdekében – készítsék el saját táblázataikat, amelyekben a lehető legpontosabban bemutatják az irányelv és az azt átültető intézkedések közötti megfelelést, és hogy e táblázatokat tegyék közzé.
- (21) Az Európai Közösség Hajótulajdonosainak Szövetsége (ECSA) és a Közlekedési Dolgozók Szakszervezeteinek Szövetsége az Európai Unióban (FST) között létrejött, a tengerészek munkaidejének szervezéséről szóló európai megállapodást tartalmazó, 1999. június 21-i 1999/63/EK tanácsi irányelvet⁽³⁾ ezért ennek megfelelően módosítani kell.
- (22) A megállapodás végrehajtása hozzájárul a Szerződés 136. cikkében megállapított célkitűzések megvalósításához,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Ez az irányelv a tengeri közlekedési és szállítási ágazat szociális partnereit képviselő szervezetek (az Európai Közösség Hajótulajdonosainak Szövetsége, ECSA és az Európai Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szövetsége, ETF) által a 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezményre vonatkozóan 2008. május 19-én kötött, a mellékletben foglalt megállapodást hajta végre.

2. cikk

Az 1999/63/EK irányelv melléklete a következőképpen módosul:

1. Az 1. szakasz a következő 3. ponttal egészül ki:

„3. Abban az esetben, ha kétség merül fel azt illetően, hogy a személyek bármely adott csoportjába tartozók e megállapodás értelmében tengerésznek minősülnek-e, a kérdésben az adott tagállam illetékes hatósága határoz a hajótulajdonosok és a tengerészek e kérdésben érintett szervezeteivel folytatott egyeztetést követően. Ebben az összefüggésben megfelelően figyelembe kell venni a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája 94. (tengerészeti) ülészakának a foglalkozási csoportokra vonatkozó tájékoztatásról szóló határozatát.”

2. A 2. szakasz c) és d) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) »tengerész«: minden olyan személy, aki az e megállapodás hatálya alá tartozó hajón bármely minőségben alkalmazásban áll, szerződötve van, vagy ott munkát végez;

⁽¹⁾ HL L 183., 1989.6.29., 1. o.

⁽²⁾ HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

⁽³⁾ HL L 167., 1999.7.2., 33. o.

d) »hajótulajdonos«: a hajó tulajdonosa, vagy azon egyéb szervezet vagy személy – így például üzemben tartó, ügynök, vagy a hajót személyzet nélkül bérlő személy –, amely vagy aki a tulajdonostól átvállalta a hajó üzemeltetésének felelősségét, és e felelősség átvállalásával egyidejűleg elfogadta, hogy magára veszi az e megállapodás értelmében a hajótulajdonosokra háruló köteleességeket és felelősséget, függetlenül attól, hogy rajta kívül bármely egyéb szervezet vagy személy teljesíti és vállalja-e a hajótulajdonos nevében ezen köteleességek és felelősség meghatározott részét.”

3. A 6. szakasz helyébe a következő szöveg lép:

„1. Tilos a 18. életévüket be nem töltött tengerészek számára az éjszakai munkavégzés. E szakasz alkalmazásában az »éjszaka« meghatározása a nemzeti joggal és gyakorlattal összhangban történik. Az éjszaka legalább kilencórás időszakot fed le, amely legkésőbb éjfélkor kezdődhet, és legkorábban hajnali 5 órakor érhet véget.

2. Az illetékes hatóság eltekinthet az éjszakai munkavégzésre vonatkozó korlátozás szigorú betartásának megkövetelésétől, amennyiben:

a) az károsan befolyásolná az érintett tengerészek hatékony – az elfogadott programok és időbeosztás alapján történő – kiképzését; vagy

b) valamely adott feladatkör sajátos jellege vagy valamely jóváhagyott képzési program megköveteli, hogy a kivétel hatálya alá tartozó tengerészek éjszaka végezzék munkájukat, a hatóság pedig – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően – úgy ítéli meg, hogy az adott munka nem fogja károsan befolyásolni ezen tengerészek egészségét, illetve jóllétét.

3. Tilos a 18. életévüket be nem töltött tengerészek alkalmazása, szerződtetése, valamint munkavégzése, amennyiben az adott munka veszélyeztetheti egészségüket vagy biztonságukat. Az ilyen munkák fajtáit a nemzeti törvényekben és rendeletekben kell meghatározni, vagy az illetékes hatóságnak kell előírnia őket, minden esetben a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően és a vonatkozó nemzetközi előírásokkal összhangban.”

4. A 13. szakasz helyébe a következő szöveg lép:

„1. A tengerészek nem dolgozhatnak hajón, amennyiben nem rendelkeznek orvosi igazolással arról, hogy feladataik ellátására egészségileg alkalmasak.

2. Kivételt csak az e megállapodásban előírt esetekben és módon lehet engedélyezni.

3. Az illetékes hatóságnak elő kell írnia, hogy a hajón való munkavégzés megkezdését megelőzően a tengerészek rendelkezzenek érvényes orvosi igazolással, amely tanúsítja, hogy egészségileg alkalmasak a tengeren elvégzendő feladataik ellátására.

4. Annak biztosítása érdekében, hogy az orvosi igazolások a tengerészek valós egészségi állapotát tükrözzék az elvégzendő feladataik fényében, az illetékes hatóság – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést, valamint a vonatkozó nemzetközi iránymutatások gondos mérlegelését követően – köteles pontosan előírni az orvosi vizsgálat és az orvosi igazolás jellegét.

5. Ez a megállapodás nem érinti a tengerészek képzéséről, képzéséről és az orszolgálat ellátásáról szóló, módosított 1978. évi nemzetközi egyezményt (a továbbiakban: »STCW-egyezmény«). E szakasz 1. és 2. pontjának alkalmazásában az illetékes hatóság köteles elfogadni az SCTW-egyezmény követelményeivel összhangban kiállított orvosi igazolást. Az SCTW-egyezmény hatálya alá nem tartozó tengerészek esetében hasonlóképpen el kell fogadni az említett követelményeknek lényegében megfelelő orvosi igazolást.

6. Az orvosi igazolást megfelelően képezett orvosnak kell kiállítania, illetve a kizárólag a látással kapcsolatos igazolás esetében olyan személynek, akit az illetékes hatóság az ilyen igazolás kiállítására megfelelően képesítettnek ismer el. Az orvosi vizsgálatok lefolytatása során az orvosoknak teljes körű szakmai függetlenséget kell élvezniük orvosi szaktevéységük kialakításában.

7. Azok a tengerészek, akiktől megtagadták az orvosi igazolás kiadását, illetve akiknél korlátozott munkavégzési képességet állapítottak meg – így különösen a munkavégzés időtartamát, a betölthető munkaköröket vagy a kereskedelmi területet illetően –, jogosultak egy további vizsgálaton részt venni egy másik független orvos vagy független orvosi szakértő előtt.

8. Valamennyi orvosi igazolásnak tanúsítania kell különösen a következőket:

a) az érintett tengerész hallása és látása, valamint színlátása – amennyiben a tengerész olyan munkakörökben kerül alkalmazásra, ahol munkavégzési képességét befolyásolhatja a hibás színérzékelés – mind megfelelő; és

b) az érintett tengerész nem szenved olyan betegségben, amelyet vélhetően súlyosbítana a tengeri szolgálat, vagy amely alkalmatlanná tenné a tengerészt a tengeri szolgálatra, illetve amely veszélyeztetné a fedélzeten tartózkodó többi személy egészségét.

9. Kivéve ha az érintett tengerész által elvégzendő különös feladatok miatt, illetve az STCW-egyezmény értelmében rövidebb időszak nincs előírva, akkor:

- a) az orvosi igazolás legfeljebb kétéves időtartamra érvényes, kivéve ha a tengerész 18. életévét még nem töltötte be, amely esetben az érvényesség leghosszabb időtartama 1 év;
- b) a színlátásra vonatkozó igazolás érvényességi ideje legfeljebb hat év.

10. Sürgős esetekben az illetékes hatóság érvényes orvosi igazolás nélkül is engedélyezheti a tengerész munkavégzését a legközelebbi olyan érintett kikötőig, ahol a tengerész be tudja szerezni az orvosi igazolást valamely képesített orvostól, feltéve hogy:

- a) az ilyen engedély időtartama nem haladja meg a három hónapot; és
- b) az érintett tengerész közelmúltban lejárt orvosi igazolással rendelkezik.

11. Amennyiben egy igazolás érvényességi ideje a tengeri út során jár le, az igazolás érvényes marad a legközelebbi olyan érintett kikötőig, ahol a tengerész be tudja szerezni az orvosi igazolást valamely képesített orvostól, feltéve hogy ennek időtartama nem haladja meg a három hónapot.

12. A rendszerint nemzetközi utakon közlekedő hajókon szolgálatot teljesítő tengerészek orvosi igazolását angol nyelven mindenképpen ki kell állítani.

13. Az orvosi igazolásban feltüntetendő adatok és az elvégzendő vizsgálatok jellegét az érintett hajótulajdonos- és tengerésszervezetekkel lefolytatott konzultációkat követően állapítják meg.

14. Minden tengerészt rendszeres orvosi vizsgálatnak vetnek alá. Azokat az őrszolgálatot ellátó tengerészeket, akik orvosi igazolás szerint éjszakai munkavégzés miatt egészségügyi problémákban szenvednek, ha lehetséges, át kell helyezni az alkalmasságuknak megfelelő nappali munkakörbe.

15. A 13. és 14. pontban említett orvosi vizsgálat ingyenes, és az orvosi titoktartás szabályai alá tartozik. Az ilyen orvosi vizsgálatok elvégezhetőek a nemzeti egészségügyi rendszeren belül.”

5. A 16. szakasz helyébe a következő szöveg lép:

„Valamennyi tengerész jogosult éves fizetett szabadságra. Az éves fizetett szabadságot a munkaviszony minden egyes hónapjára vonatkozóan legalább 2,5 naptári napot alapul véve, a nem teljes hónapok esetében pedig időarányosan kell kiszámítani. Az éves fizetett szabadság legrövidebb időtartama nem helyettesíthető természetbeni juttatással, a munkaviszony megszűnésének esetét kivéve.”

3. cikk

(1) A tagállamok az ezen irányelvben megállapítottaknál előnyösebb rendelkezéseket is fenntarthatnak vagy bevezethetnek.

(2) Ezen irányelv végrehajtása semmilyen körülmények között sem adhat alapot a munkavállalók védelmének az irányelv által szabályozott területeken már elért általános szintjéhez képest történő csökkentésére. Ez nem érinti a tagállamok és/vagy a szociális partnerek azon jogát, hogy a bekövetkező változások fényében az ezen irányelv elfogadása idején hatályban lévőktől eltérő törvényi, rendeleti vagy szerződéses rendelkezéseket állapítsanak meg, feltéve hogy az ezen irányelvben megállapított minimumkövetelményeknek eleget tesznek.

(3) Ennek az irányelvnek az alkalmazása és/vagy értelmezése nem érint egyetlen olyan közösségi vagy nemzeti rendelkezést, szokást vagy gyakorlatot sem, amely az érintett tengerészek számára kedvezőbb feltételeket biztosít.

(4) Az A4.2. norma 5. pontjának b) alpontjában foglalt rendelkezés nem érinti a 89/391/EKG irányelv 5. cikkében előírt munkaadói felelősség elvét.

4. cikk

A tagállamok meghatározzák az ezen irányelv alapján hatályba léptetett nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókat. A szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

5. cikk

(1) A tagállamok az ezen irányelv hatálybalépésétől számított legkésőbb 12 hónapon belül hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek, vagy biztosítják, hogy a szociális partnerek megállapodás útján bevezessék a szükséges intézkedéseket.

(2) Amikor a tagállamok elfogadják a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

(3) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseit, melyeket az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen fogadnak el.

6. cikk

A megállapodás preambulumban említett lényegi egyenértékűség elvének alkalmazása nem érinti a tagállamok ezen irányelvből fakadó kötelezettségeit.

7. cikk

Ez az irányelv a 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezmény hatálybalépésének napján lép hatályba.

8. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2009. február 16-án.

a Tanács részéről

az elnök

O. LIŠKA

MELLÉKLET

**A 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezményről az ECSA és az ETF által kötött
MEGÁLLAPODÁS**

PREAMBULUM

AZ ALÁÍRÓ FELEK

mivel az ILO 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezménye (a továbbiakban: az egyezmény) mindegyik tagállamtól megköveteli, hogy meggyőződjön arról, hogy a jogszabályaiban és előírásaiban foglalt rendelkezések az egyezmény keretein belül tiszteletben tartják az egyesülési szabadsághoz való alapvető jogokat és a kollektív tárgyalásra való jog tényleges elismerését, a kényszermunka, illetve kötelező munka valamennyi formájának felszámolását, a gyermekmunka hatékony felszámolását, valamint a foglalkoztatásból és a foglalkozásból eredő hátrányos megkülönböztetés felszámolását;

mivel az egyezmény rendelkezik arról, hogy valamennyi tengerésznek joga van a biztonsági normáknak megfelelő, biztonságos és veszélytelen munkahelyhez, a tisztességes foglalkoztatási feltételekhez, a tisztességes munka- és életkörülményekhez, továbbá jogosultak egészségvédelemre, orvosi ellátásra, jóléti intézkedésekre, valamint a szociális védelem egyéb formáira;

mivel az egyezmény megköveteli a tagállamoktól, hogy joghatóságuk keretein belül biztosítsák a tengerészeknek az e preambulum előző bekezdésében megállapított foglalkoztatási és szociális jogainak maradéktalan érvényesítését az egyezményben foglalt követelményeknek megfelelően. Ha az egyezmény eltérően nem rendelkezik, az említett végrehajtás megvalósulhat nemzeti törvények vagy rendeletek útján, a vonatkozó kollektív szerződéseken, illetve egyéb intézkedéseken vagy gyakorlati tevékenységen keresztül;

mivel az aláíró felek különös figyelmet kívánnak fordítani a tengerészeti munkaügyi egyezmény szabályaihoz és szabályzatához fűzött magyarázó jegyzetre, amely meghatározza az egyezmény formáját és szerkezetét;

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre (a továbbiakban: a Szerződés) és különösen annak 137., 138. és 139. cikkére;

mivel a Szerződés 139. cikke (2) bekezdésének rendelkezései értelmében az aláíró felek együttesen kérhetik, hogy a közösségi szinten kötött megállapodások végrehajtása a Bizottság javaslatára tanácsi határozat útján történjen;

mivel az aláíró felek ilyen kérést fogalmaznak meg;

mivel a megállapodás végrehajtásának megfelelő eszköze a Szerződés 249. cikke értelmében az irányelv, amely az elérendő célokat illetően köti a tagállamokat, miközben a forma és eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja; az egyezmény VI. cikke lehetővé teszi az ILO tagállamai számára, hogy olyan intézkedéseket hozzanak, amelyek meggyőződésük szerint lényegileg egyenértékűek az egyezmény normáival, amelynek célja mind az egyezmény általános célkitűzésének és céljának teljes mértékű megvalósítása, mind pedig az egyezmény említett rendelkezéseinek hatályba léptetése; a megállapodás irányelv útján történő végrehajtása és az egyezményben foglalt lényegi egyenértékűség elve ennélfogva azt célozza, hogy a tagállamok számára lehetővé tegye a jogoknak és alapelveknek az egyezmény VI. cikke 3. és 4. pontjában előírt módon történő végrehajtását,

a következőkben állapodtak meg:

FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK ÉS ALKALMAZÁSI KÖR

1. E megállapodás alkalmazásában, amennyiben az egyes rendelkezések másképpen nem rendelkeznek:

a) „illetékes hatóság”: az a miniszter, minisztérium, kormányhivatal vagy egyéb hatóság, akinek vagy amelynek jogában áll az érintett rendelkezés tárgyára vonatkozóan törvényerejűnek minősülő rendeleteket, utasításokat, illetve egyéb szabályzatokat kibocsátani és érvényre juttatni;

- b) „bruttó úrtartalom”: az a bruttó úrtartalom, amelyet a hajók közbözésére vonatkozó 1969. évi nemzetközi egyezmény I. mellékletében, illetve ennek bármely annak helyébe lépő egyezményében foglalt, a hajók közbözésére szolgáló rendelekeknek megfelelően számítottak ki; azon hajók esetében pedig, amelyek a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által elfogadott, a hajók közbözésére szolgáló ideiglenes rendszer hatálya alá tartoznak, a bruttó úrtartalom az, amely a Nemzetközi Közbözési Bizonyítvány (1969) MEGJEGYZÉSEK rovatában feltüntetésre került;
- c) „tengerész”: minden olyan személy, aki az e megállapodás hatálya alá tartozó hajón bármely minőségben alkalmazásban áll, szerződttve van, vagy ott dolgozik;
- d) a „tengerész-munkaszereződés” magában foglalja mind a munkaszereződést, mind pedig az írásban kötött szerződés egyes cikkeit;
- e) „hajó”: olyan hajó, amely nem kizárólag belvizeken, illetve védett vizekben foglalt vagy azok közvetlen közelében található vizeken, vagy a kikötői előírások hatálya alá eső területeken hajózik;
- f) „hajótulajdonos”: a hajó tulajdonosa, vagy azon egyéb szervezet vagy személy – így például üzemben tartót, ügynököt, vagy a hajót személyzet nélkül (bare boat charterben) bérlő személyt –, amely vagy aki a tulajdonostól átvállalta a hajó üzemeltetésének felelősségét, és e felelősség átvállalásával egyidejűleg vállalta, hogy elfogadja az e megállapodás értelmében a hajótulajdonosokra háruló köteleességeket és felelősséget, függetlenül attól, hogy rajta kívül bármely egyéb szervezet vagy személy teljesíti és vállalja-e a hajótulajdonos nevében ezen köteleességek és felelősség meghatározott részét.

2. Ez a megállapodás valamennyi tengerészre vonatkozik azon esetek kivételével, amikor erről kifejezetten eltérően rendelkezik.

3. Abban az esetben, ha kétség merül fel azt illetően, hogy a személyek bármely adott csoportjába tartozók e megállapodás értelmében tengerésznek minősülnek-e, a kérdésben az adott tagállam illetékes hatósága határoz a hajótulajdonosok és a tengerészek e kérdésben érintett szervezeteivel folytatott egyeztetést követően. E tekintetben kellően figyelembe kell venni a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája 94. (tengerészeti) ülészakájának a foglalkozási csoportokra vonatkozó tájékoztatásról szóló határozatát.

4. Azon esetek kivételével, amelyekben e megállapodás kifejezetten másképpen rendelkezik, e megállapodás vonatkozik valamennyi olyan köz- vagy magántulajdonban lévő hajóra, amely rendes körülmények között kereskedelmi tevékenységet folytat, kivéve a halászati, illetve hasonló tevékenységet folytató hajókat, valamint a hagyományos építésű hajókat, így például a laposfenekű vitorlásokat és a dzsunkákat. E megállapodás nem vonatkozik a hadihajókra, illetve a haditengerészeti segédhajókra.

5. Abban az esetben, ha kétség merül fel azt illetően, hogy e megállapodás vonatkozik-e valamely hajóra vagy a hajók valamely adott csoportjára, a kérdésben az adott tagállam illetékes hatósága határoz a hajótulajdonosok és a tengerészek e kérdésben érintett szervezeteivel folytatott egyeztetést követően.

A SZABÁLYOK ÉS A NORMÁK

1. CÍM

A HAJÓKON DOLGOZÓ TENGERÉSZEKRE VONATKOZÓ, MINIMÁLISAN BETARTANDÓ KÖVETELMÉNYEK

1.1. szabály – Alsó korhatár

1. A foglalkoztatás alsó korhatáránál fiatalabb korú személyek hajón nem állhatnak alkalmazásban, nem lehetnek szerződttve, és ott nem dolgozhatnak.

2. Az e megállapodásban meghatározott körülmények esetén magasabb alsó korhatárt kell megkövetelni.

A1.1. norma – Alsó korhatár

Az alsó korhatárt a tengerészek munkaidejének szervezésére vonatkozóan kötött (az e megállapodás A. mellékletének megfelelően módosítandó) európai megállapodásról szóló, 1999. június 21-i 1999/63/EK (módosítandó) tanácsi irányelv szabályozza.

1.2. szabály – Orvosi igazolás

Az orvosi igazolásokat a tengerészek munkaidejének szervezésére vonatkozóan kötött (az e megállapodás A. mellékletének megfelelően módosítandó) európai megállapodásról szóló, 1999. június 21-i 1999/63/EK (módosítandó) tanácsi irányelv szabályozza.

1.3. szabály – Képzés és képesítések

1. Kizárólag a feladataik elvégzésére kiképzett, vagy arra alkalmasnak minősített, vagy arra egyéb módon képezett tengerészek dolgozhatnak hajón.
2. Kizárólag olyan tengerész munkavégzése engedélyezhető hajón, aki sikeresen elvégezte a hajófedélzeti személyi biztonságra vonatkozó képzést.
3. A Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által elfogadott kötelező érvényű jogi aktusoknak megfelelő képzés és képesítés az e szabály 1. és 2. bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelőnek minősül.

2. CÍM

A FOGLALKOZTATÁS FELTÉTELEI

2.1. szabály – A tengerészek munkaszerződései

1. A tengerész foglalkoztatására vonatkozó kikötéseket és feltételeket egyértelmű, írásba foglalt, jogilag érvényesíthető szerződésbe kell foglalni vagy ilyen szerződésre kell hivatkozni, továbbá e kikötéseknek és feltételeknek összhangban kell állniuk az e megállapodásban megállapított előírásokkal.
2. Biztosítani kell, hogy a tengerészek munkaszerződéseit az egyes tengerészek olyan feltételek között fogadják el, amely feltételek szavatolják, hogy a tengerésznek lehetősége legyen a szerződésben foglalt kikötéseket és feltételeket áttekinteni és azokról tanácsot kérni, valamint szavatolják, hogy a tengerész e kikötéseket és feltételeket szabad akaratából fogadhassa el, mielőtt a szerződést aláírja.
3. A tengerészek munkaszerződései – az adott tagállam nemzeti jogával és gyakorlatával összeegyeztethető mértékig – úgy értelmezendők, mint amelyek magukban foglalják valamennyi vonatkozó kollektív szerződést.

A2.1. norma – A tengerészek munkaszerződései

1. Valamennyi tagállamnak olyan törvényeket, illetve rendeleteket kell elfogadni, amelyek előírják, hogy az adott tagállam lobogója alatt közlekedő hajók megfeleljenek a következő feltételeknek:
 - a) az adott tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon dolgozó tengerészek mindegyike rendelkezzen olyan tengerész munkaszerződéssel, amelyet egyrészt maga a tengerész, másrészt a hajótulajdonos vagy a hajótulajdonos valamely képviselője aláírt (illetve amennyiben a tengerész nem alkalmazott, akkor rendelkezzen más szerződéses vagy hasonló megállapodás létrejöttét igazoló bizonyítékkal), és amely e megállapodás követelményeinek megfelelően tisztességes munka- és életkörülményeket biztosít a tengerész számára a hajón;
 - b) a tengerész munkaszerződést aláíró tengerészek számára legyen biztosítva a lehetőség arra, hogy a szerződést alaposan áttekinthessék és vele kapcsolatban tanácsot kérhessenek, mielőtt aláírják, valamint legyen biztosítva valamennyi egyéb feltétel is, amely szükséges annak szavatolásához, hogy a tengerészek szabad akaratukból kötik meg a szerződést, jogaik és kötelezettségeik megfelelő ismerete mellett;
 - c) a hajótulajdonos és az érintett tengerész birtokában is legyen egy-egy eredeti, aláírással ellátott példány a tengerész munkaszerződéséből;
 - d) intézkedéseket hozzanak annak biztosítására, hogy a tengerészek – beleértve a hajóparancsnokot is – a fedélzeten könnyen egyértelmű tájékoztatást kaphassanak a foglalkoztatásuk feltételeire vonatkozóan, és hogy e tájékoztatás, beleértve a tengerészek munkaszerződésének egy példányát is, áttekintés céljából álljanak az illetékes hatóságok (az érintett kikötőkben működő illetékes hatóságokat is beleértve) tisztviselőinek rendelkezésére; és
 - e) a tengerészek kézhez kapják a hajón való foglalkoztatásukra vonatkozó dokumentumot.
2. Amennyiben valamely kollektív szerződés alkotja a tengerész munkaszerződés egészét vagy részét, e kollektív szerződés egy példányát a fedélzeten kell tartani. Amennyiben a tengerész munkaszerződés, illetve bármely vonatkozó kollektív szerződés nem angol nyelven készült, úgy a következőknek rendelkezésre kell állniuk angol nyelven is (kivéve azokon a hajókon, amelyek kizárólag belföldi utakon közlekednek):
 - a) a szerződés mintájának egy példánya; és
 - b) a kollektív szerződés azon részei, amelyek a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzés tárgyi hatálya alá esnek.

3. E norma 1.e) pontjában említett dokumentum nem tartalmazhat semmilyen megállapítást a tengerészek munkájának minőségére, illetve a tengerészek munkabérére vonatkozóan. A dokumentum formátumát, az abba felveendő adatok körét és ezen adatok rögzítésének módját a nemzeti jogban kell meghatározni.

4. Valamennyi tagállam köteles olyan jogszabályokat és normatív aktusokat elfogadni, amelyek meghatározzák az adott tagállam nemzeti jogszabályainak hatálya alá tartozó valamennyi tengerész munkaszerződésben kötelezően szabályozandó feltételeket. A tengerész munkaszerződéseknek minden esetben tartalmazniuk kell az alábbiakban felsorolt adatokat:

- a) a tengerész teljes neve, születési ideje vagy életkora, és születési helye;
- b) a hajótulajdonos neve és címe;
- c) a tengerész munkaszerződés aláírásának helye és ideje;
- d) a munkakör, amelyben a tengerész foglalkoztatva lesz;
- e) a tengerész munkabérének összege, vagy – ahol ez értelmezhető – a munkabér kiszámítására használt szabály;
- f) a fizetett éves szabadság mennyisége, vagy – ahol ez értelmezhető – a kiszámítására használt szabály;
- g) a szerződés megszűnése és annak feltételei, beleértve az alábbiakat is:
 - i. amennyiben a szerződés határozatlan időre jött létre, akkor azokat a feltételeket kell közölni, amelyek szerint az egyes felek a szerződést megszüntethetik, a kötelező felmondási idő megjelölésével együtt, mely időszak nem lehet rövidebb a hajótulajdonos számára, mint a tengerész számára;
 - ii. amennyiben a szerződés határozott időre jött létre, akkor a lejártának napjaként meghatározott időpontot kell közölni; és
 - iii. amennyiben a szerződés egyetlen hajóútra szólóan jött létre, akkor a rendeltetési kikötő nevét kell közölni, és annak az időnek a hosszát, amelynek a megérkezés után el kell telnie, mielőtt a tengerészt el lehet bocsátani;
- h) a hajótulajdonos által a tengerész részére biztosítandó egészségügyi és társadalombiztosítási juttatások;
- i) a tengerész repatriálásra való jogosultsága;
- j) utalás a kollektív szerződésre, amennyiben van ilyen; és
- k) a nemzeti jog által előírt egyéb követelmények.

5. Valamennyi tagállam köteles olyan törvényeket, illetve rendeleteket elfogadni, amelyek meghatározzák a tengerész munkaszerződés lejárat előtti megszűnése esetén a tengerész, illetve a hajótulajdonos részéről adandó kötelező legrövidebb felmondási időt. A kötelező legrövidebb felmondási időszakok hosszát a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel folytatott egyeztetéseket követően kell meghatározni, de semmi esetre sem lehetnek hét napnál rövidebbek.

6. A kötelező legrövidebb felmondási időnél rövidebb felmondási idővel is megszűnhet a szerződés olyan körülmények esetében, amelyek fennállása a nemzeti törvények, rendeletek, illetve a vonatkozó kollektív szerződések szerint indokoltá teszi a munkaszerződés rövidebb határidejű vagy azonnali felmondással történő megszüntetését. Az ilyen körülmények meghatározása során valamennyi tagállam biztosítja a tengerész azon igényének figyelembevételét, hogy munkaszerződését rövidebb határidejű vagy azonnali felmondással is megszüntethesse, mégpedig szankciók elszívésével, ha erre különleges családi események miatt vagy egyéb sürgős okból szüksége van.

2.3. szabály – Munkaidő és pihenőidő

A tengerészek munkaidejét és pihenőidejét a tengerészek munkaidejének szervezésére vonatkozóan kötött (az e megállapodás A. mellékletének megfelelően módosítandó) európai megállapodásról szóló, 1999. június 21-i 1999/63/EK (módosítandó) tanácsi irányelv szabályozza.

2.4. szabály – Szabadságra való jogosultság

1. Valamennyi tagállamnak elő kell írnia, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon alkalmazásban álló tengerészek e megállapodással, valamint a tengerészek munkaidejének szervezésére vonatkozóan kötött (az e megállapodás A. mellékletének megfelelően módosítandó) európai megállapodásról szóló, 1999. június 21-i 1999/63/EK (módosítandó) tanácsi irányelvvel összhangban, megfelelő feltételek mellett fizetett éves szabadságot kapjanak.
2. Egészségük és jóllétük biztosítása érdekében a tengerészeknek kötelező partraszállási eltávozásra engedélyt kell adni a beosztásuk üzemeltetési követelményeinek megfelelően.

2.5. szabály – Repatriálás

1. A tengerészek jogosultak a saját költségvállalás nélküli repatriálásra.
2. Valamennyi tagállamnak elő kell írnia, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók pénzügyi biztosítékot nyújtsanak a tengerészek megfelelő repatriálásának biztosítására.

A2.5. norma – Repatriálás

1. Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó tengerészek jogosultak legyenek repatriálásra a következő feltételek esetén:
 - a) ha a tengerész munkaszerződése a hajó külföldi útja folyamán jár le;
 - b) ha a tengerész munkaszerződését
 - i. a hajótulajdonos; vagy
 - ii. alapos indokból kifolyólag maga a tengerész megszünteti; továbbá
 - c) ha a tengerész többé nem képes ellátni a munkaszerződése értelmében fennálló feladatait, illetve az adott különös körülmények között már nem várható el tőle, hogy azokat ellássa.
2. Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy törvényei és rendeletei, illetve egyéb intézkedései vagy a kollektív szerződések olyan megfelelő rendelkezéseket tartalmazzanak, amelyek előírják az alábbiakban felsoroltakat:
 - a) azon feltételeket, amelyek fennállása esetén a tengerészek jogosultak e norma 1. bekezdésének b) és c) pontja szerinti repatriálásra;
 - b) a fedélzeten töltött szolgálati időszakok maximális időtartamát, amelynek elteltével a tengerész jogosult a repatriálásra – azzal a kikötéssel, hogy ezen időtartamok nem haladhatják meg a 12 hónapot; és
 - c) a repatriáláshoz a hajótulajdonosok által megadandó pontos jogosultságokat, beleértve azokat is, amelyek a repatriálás célállomásaihoz, az igénybe vehető közlekedési eszközökhöz, a megtérítendő kiadási tételekhez, valamint a hajótulajdonosok által teendő egyéb intézkedésekhez kapcsolódnak.
3. Valamennyi tagállamnak meg kell tiltania a hajótulajdonosoknak azt, hogy a tengerészekről a munkaviszonyuk kezdetén a repatriálásuk költségeire vonatkozó előleg megfizetését követeljék meg; továbbá azt is, hogy a repatriálás költségeit a tengerészek munkabéréből vagy egyéb járandóságaiból levonják, kivéve abban az esetben, ha a tengerésztől – a nemzeti törvényeknek, rendeleteknek, illetve egyéb intézkedéseknek, vagy a vonatkozó kollektív szerződéseknek megfelelően – bebizonyosodott, hogy tengerészi munkaviszonyából eredő kötelezettségeit illetően súlyos mulasztást követett el.
4. A nemzeti törvények és rendeletek nem érintik a hajótulajdonosnak arra vonatkozó jogát, hogy harmadik személyekkel fennálló szerződéses megállapodások értelmében megkaphassák a repatriálás költségeit.
5. Abban az esetben, ha valamely hajótulajdonos a repatriálásra jogosult tengerészek vonatkozásában elmulaszt intézkedéseket tenni a repatriálásra, vagy elmulasztja kifizetni a repatriálás költségeit, akkor:

- a) annak a tagállamnak az illetékes hatósága, amelynek a lobogója alatt a hajó közlekedik, köteles biztosítani az érintett tengerészek repatriálását; amennyiben pedig az illetékes hatóság ebbéli kötelezettségének nem tesz eleget, akkor az az állam, amelyből a tengerészeket repatriálni kell, illetve az az állam, amelynek a tengerészek az állampolgárai, jogosult biztosítani a repatriálásukat, és jogosult ennek költségeit megtéríteni azzal a tagállammal, amelynek a lobogója alatt a hajó közlekedik;
- b) az a tagállam, amelynek a lobogója alatt a hajó közlekedik, jogosult a tengerészek repatriálása során felmerült költségeit a hajótulajdonossal megtéríteni;
- c) a repatriálás költségei semmilyen esetben sem terhelhetik a tengerészeket, kivéve e norma 3. bekezdésében foglalt rendelkezések szerint.

6. Az a tagállam, amely megfizette a repatriálás költségeit, a vonatkozó nemzetközi jogi okmányok – így többek között a hajók feltartóztatásáról szóló 1999. évi nemzetközi egyezmény („International Convention on Arrest of Ships”) – figyelembevételével jogosult feltartóztatni az érintett hajótulajdonos hajóit, illetve jogosult indítványozni azok feltartóztatását, mindaddig, amíg a költségek megtérítése e norma 5. bekezdésével összhangban meg nem történik.

7. Valamennyi tagállamnak elő kell segítenie az adott tagállam valamely kikötőjét érintő, valamint valamely felségvizén vagy belvizén áthaladó hajókon szolgáló tengerészek repatriálását, továbbá a fedélzeten való pótlásukat is.

8. A fenti rendelkezés értelmében különösen egyetlen tagállam sem tagadhatja meg a repatriálás jogát egyetlen tengerésztől sem a hajótulajdonos anyagi körülményeire való hivatkozással, és arra való hivatkozással sem, hogy a hajótulajdonos nem képes vagy nem hajlandó valamely tengerész pótlásáról gondoskodni.

9. Valamennyi tagállamnak elő kell írnia, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók a repatriálásra vonatkozó, alkalmazandó nemzeti rendelkezések egy – valamely megfelelő nyelven írt – példányát a fedélzeten tartsák és a tengerészek számára hozzáférhetővé tegyék.

2.6. szabály – A hajó megsemmisülése, illetve elsüllyedése esetén a tengerészeknek fizetendő kártalanítás

A tengerészek megfelelő kártalanításra jogosultak a hajó megsemmisülése, illetve elsüllyedése folytán bekövetkező sérülésekért, veszteségekért, valamint munkanélkülivé válásért.

A2.6. norma – A hajó megsemmisülése, illetve elsüllyedése esetén a tengerészeknek fizetendő kártalanítás

1. Valamennyi tagállamnak olyan szabályokat kell alkotnia, amelyek biztosítják, hogy valamennyi esetben, amikor bármely hajó megsemmisül, illetve elsüllyed, a hajótulajdonos köteles legyen az ilyen megsemmisülésből, illetve elsüllyedésből eredő munkanélküliség esetére szóló segílyt fizetni a fedélzeten tartózkodó valamennyi tengerész számára.

2. E norma 1. bekezdésében említett szabályok nem érintenek semmiféle egyéb – a hajó megsemmisüléséből, illetve elsüllyedéséből eredő veszteségekre, illetve sérülésekre vonatkozó – jogot, amellyel a tengerész az érintett tagállam nemzeti jogának értelmében rendelkezik.

2.7. szabály – A személyzet létszáma

A hajók elegendő létszámú, biztonságos és hatékony személyzettel való ellátására vonatkozó rendelkezéseket a tengerészek munkaidejének szervezésére vonatkozóan kötött (az e megállapodás A. mellékletének megfelelően módosítandó) európai megállapodásról szóló, 1999. június 21-i 1999/63/EK (módosítandó) tanácsi irányelv tartalmazza.

2.8. szabály – Karrier- és készségfejlesztés, valamint a tengerészek munkalehetőségei

Valamennyi tagállamnak nemzeti irányelveket kell kidolgoznia abból a célból, hogy előmozdítsa a tengerészeti ágazatban a foglalkoztatást, valamint ösztönözze az adott tagállam területén állandó lakóhellyel rendelkező tengerészek rendelkezésére álló karrier- és készségfejlesztési lehetőségeket és munkalehetőségeik bővítését.

A2.8. norma – Karrier- és készségfejlesztés, valamint a tengerészek munkalehetőségei

1. Valamennyi tagállamnak olyan nemzeti irányelveket kell kidolgoznia, amelyek ösztönzik a tengerészek rendelkezésére álló karrier- és készségfejlesztési lehetőségek és munkalehetőségek bővülését, annak érdekében, hogy a tengerészeti ágazat stabil és hozzáértő munkaerőhöz jusson.

2. E norma 1. bekezdésében említett irányelveknek az a célja, hogy segítsék a tengerészeket a képességeik, képesítéseik és munkalehetőségeik körének bővítésében.

3. Valamennyi tagállamnak a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel folytatott egyeztetéseket követően világos célkitűzéseket kell meghatározni azoknak a tengerészeknek nyújtott pályaválasztási tanácsadást, oktatást és képzést illetően – beleértve a folyamatos képzést is –, akik a hajók fedélzetén elsősorban a hajó biztonságos üzemeltetéséhez és navigációjához kapcsolódó feladatokat végeznek.

3. CÍM

LAKÓTEREK, PIHENÉSI KÖRÜLMÉNYEK, ÉLELMEZÉS ÉS ÉTKEZTETÉS

A3.1. norma – Lakóterek és pihenési körülmények

1. A szúnyogok által ellepert kikutókat rendszeresen látogató hajókat fel kell szerelni az illetékes hatóság által előírt megfelelő berendezésekkel.
2. A tengerészek számára megfelelő szabadidős létesítményeket, szórakozási lehetőségeket és szolgáltatásokat kell biztosítani, amelyek alkalmasak a hajón élő és dolgozó tengerészek különleges szükségleteinek kielégítésére, és a fedélzeten valamennyi tengerésznek szolgálatára állnak, az egészség- és biztonságvédelmi, valamint baleset-megelőzési előírások figyelembevételével.
3. Az illetékes hatóságnak elő kell írnia, hogy valamennyi hajón gyakori ellenőrzést folytassanak a hajóparancsnok által vagy az ő felhatalmazása alapján, annak biztosítása érdekében, hogy a tengerészek lakóterei tiszták, normálisan lakhatóak, valamint jól karbantartott állapotúak legyenek. Az ilyen ellenőrzések megállapításait rögzíteni kell, és a feljegyzéseket megtekintés céljából hozzáférhetővé kell tenni.
4. Olyan hajók esetében, ahol felmerül annak szükségessége, hogy megkülönböztetés-mentesen figyelembe vegyék a különböző és eltérő vallási és társadalmi gyakorlatot követő tengerészek érdekeit, az illetékes hatóság a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően engedélyezheti e normától való tisztességesen alkalmazott eltéréseket, azzal a feltétellel, hogy az ilyen eltérések nem eredményeznek összességükben annál kedvezőtlenebb lehetőségeket nyújtó létesítményeket, mint amelyek e norma alkalmazásából fakadnának.

3.2. szabály – Élelmezés és étkeztetés

1. Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy a lobbogója alatt közlekedő hajókon megfelelő minőségű, tápértékű és mennyiségű élelmiszert és ivóvizet szállítsanak és szolgáljanak fel, amelynek megfelelően fedeznie kell a hajó élelmiszer- és ivóvízigényét, valamint figyelembe kell vennie a kulturális és vallási különbségeket.
2. A hajón szolgáló tengerészeket szerződésük időtartama alatt térítésmentesen kell élelmiszerral ellátni.
3. A hajószakácsként alkalmazott tengerészeknek, akik felelősek az ételek elkészítéséért, megfelelő képzettséggel és végzettséggel kell rendelkezniük a hajón betöltött beosztásuk ellátásához.

A3.2. norma – Élelmezés és étkeztetés

1. Valamennyi tagállamnak olyan törvényeket, rendeleteket, illetve egyéb intézkedéseket kell elfogadnia, amelyek minimumkövetelményeket állapítanak meg az adott tagállam lobbogója alatt közlekedő hajók tekintetében az élelmiszer és az ivóvíz mennyiségét és minőségét, valamint a tengerészeknek felszolgált ételekre vonatkozó étkeztetési normákat illetően; továbbá valamennyi tagállam köteles oktatási tevékenységet folytatni e bekezdésben hivatkozott normák mind szélesebb körű ismeretének és alkalmazásának előmozdítása érdekében.
2. Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy a lobbogója alatt közlekedő hajók megfeleljenek az alábbi minimumkövetelményeknek:
 - a) az élelmiszer- és ivóvízkészletek legyenek megfelelőek a mennyiség, tápérték, minőség és változatosság szempontjából, tekintetbe véve a hajón tartózkodó tengerészek számát, vallási szükségleteit és kulturális szokásait az élelmiszerekre vonatkozóan, valamint az utazás hosszúságát és természetét;
 - b) az étkeztetési részleg elrendezése és felszerelése tegye lehetővé a tengerészek ellátását megfelelő, változatos és tápláló ételekkel, melyeket higiénikus körülmények között készítenek el és szolgálnak fel; és
 - c) az étkeztetési részleg személyzete rendelkezzen a beosztása ellátásához szükséges megfelelő képzettséggel, vagy részüljön ehhez megfelelő képzésben.
3. A hajótulajdonosok kötelesek biztosítani, hogy a hajószakácsként szerződötett tengerészek az érintett tagállam törvényeiben és rendeleteiben meghatározott követelményeknek megfelelően rendelkezzen a megfelelő képzettséggel és végzettséggel, és alkalmasak a beosztás betöltésére.

4. E norma 3. bekezdése szerinti követelmények magukban foglalják az illetékes hatóság által jóváhagyott vagy elismert képzési tanfolyam elvégzését, amelynek része a gyakorlati szakácsai tevékenység, az élelmiszer- és személyi higiénia, az élelmiszertárolás, a készletgazdálkodás, a környezetvédelem, valamint az étkeztetésre vonatkozó egészségügyi és munkavédelmi szabályok.

5. A tíz főnél kevesebb előírt személyzettel üzemelő hajók esetében – amelyeknél a személyzet létszámából vagy a hajó kereskedelmi tevékenységének jellegéből adódóan az illetékes hatóság eltekinthet a teljes körűen képezett szakács szerződésének követelményétől – csak olyan személyek foglalkozhatnak élelmiszer-feldolgozással a hajókonyhán, akik képzésben vagy oktatásban részesültek többek között az élelmiszer- és személyi higiénia, valamint az élelmiszerkezelésnek és -tárolásnak a hajókon érvényes szabályaira vonatkozóan.

6. Kivételes esetben, kényszerítő erejű körülmények között az illetékes hatóság felmentést adhat ki, amely lehetővé teszi egy nem teljes körűen képezett szakács alkalmazását valamely meghatározott hajón, mégpedig valamely meghatározott és korlátozott időszakra vonatkozóan, vagy a legközelebbi alkalmas érintett kikötőig, vagy egy hónapnál nem hosszabb időtartamra, mindezt azzal a feltétellel, hogy az a személy, akinek a részére a felmentést kibocsátották, már képzésben vagy oktatásban részesült többek között az élelmiszer- és személyi higiénia, valamint az élelmiszerkezelésnek és -tárolásnak a hajókon érvényes szabályaira vonatkozóan.

7. Az illetékes hatóság előírja, hogy a hajóparancsnok által vagy az ő felhatalmazása alapján rendszeres, dokumentált ellenőrzéseket folytatnak a hajókon a következőkre kiterjedően:

- a) élelmiszer- és ivóvízkészletek;
- b) az élelmiszer és az ivóvíz tárolására és kezelésére használt valamennyi helyiség és felszerelés; és
- c) az ételek elkészítésére és felszolgálására használt hajókonyhai és egyéb felszerelések.

8. A 18. életévét be nem töltött tengerész hajószakácsként nem alkalmazható, nem szerződthető, és nem is dolgozhat ilyen beosztásban.

4. CÍM

EGÉSZSÉGVÉDELEM, ORVOSI ELLÁTÁS ÉS JÓLÉTI ELLÁTÁSOK

4.1. szabály – Orvosi ellátás a hajó fedélzetén és a parton

1. Valamennyi tagállam biztosítja, hogy a lobogója alatt közlekedő hajókon valamennyi tengerész egészségének védelme érdekében megfelelő intézkedések álljanak rendelkezésre, és a hajón történő munkavégzés ideje alatt valamilyen módon hozzáférnek az azonnali és megfelelő orvosi ellátáshoz.

2. Valamennyi tagállam biztosítja, hogy a területén közlekedő hajókon lévő, azonnali orvosi ellátásra szoruló tengerészek hozzáférhessenek az adott tagállam szárazföldi egészségügyi létesítményeihez.

3. A fedélzeti egészségvédelem és orvosi ellátás követelményei magukban foglalják az olyan intézkedésekre vonatkozó normákat is, amelyek célja, hogy a tengerészek részére biztosítsák a szárazföldi munkavállalók számára általában elérhető egészségvédelemmel és orvosi ellátással a lehető legnagyobb mértékben megegyező szolgáltatásokat.

A4.1. norma – Orvosi ellátás a hajó fedélzetén és a parton

1. Valamennyi tagállam biztosítja, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók fedélzetén dolgozó tengerészek egészségvédelmét és orvosi ellátását – az alapvető fogászati ellátást is beleértve – biztosító olyan intézkedéseket fogadjon el, amelyek:

- a) biztosítják, hogy a tengerészek vonatkozásában alkalmazásra kerüljön valamennyi, a feladataik szempontjából lényeges, foglalkozási egészségvédelemre és orvosi ellátásra vonatkozó általános rendelkezés, valamint valamennyi, kifejezetten a hajófedélzeten végzett munkára vonatkozó különös rendelkezés;
- b) biztosítják, hogy a tengerészek részére rendelkezésre álljanak a szárazföldi munkavállalók számára általában elérhető egészségvédelemmel és orvosi ellátással a lehető legnagyobb mértékben megegyező szolgáltatások, beleértve a szükséges gyógyszerekhez, diagnózis és kezelés céljára szolgáló orvosi felszerelésekhez és létesítményekhez, valamint orvosi információkhoz és orvosi szakértelemhez való mielőbbi hozzáférést is;
- c) feljogosítják a tengerészeket, hogy az érintett kikötőkben – amennyiben ez a gyakorlatban kivitelezhető – késelem nélkül felkeressenek valamely képzett orvost vagy fogászt;

d) nem korlátozódnak beteg vagy sérült tengerészek kezelésére, hanem megelőző jellegű intézkedéseket, így például az egészséges életmód elősegítését célzó, illetve egészséges életmódra nevelő programokat is tartalmaznak.

2. Az illetékes hatóság az orvosi jelentéshez rendszeresített formanyomtatvány-mintát fogad el a hajóparancsnokok, illetve az érintett szárazföldi és fedélzeti egészségügyi személyzet általi használatra. Kitöltés után a formanyomtatványt és tartalmát bizalmasan kell kezelni, és az kizárólag a tengerészek orvosi kezelésének elősegítésére használható fel.

3. Valamennyi tagállam meghozza azokat a törvényeket és rendeleteket, amelyek megállapítják az adott tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon a fedélzeti kórházi és orvosi ellátási létesítményekre, felszerelésekre, valamint a képzésre vonatkozó követelményeket.

4. A nemzeti törvényeknek és rendeleteknek legalább a következőkről kell rendelkezniük:

a) minden hajón lennie kell gyógyszereszekrénynek, orvosi felszereléseknek és orvosi kézikönyvnek, az ezekre vonatkozó részletes előírásokat az illetékes hatóság állapítja meg, azok betartását pedig rendszeresen ellenőrzi; a nemzeti előírásokban figyelembe kell venni a hajó típusát, a fedélzeten tartózkodó személyek számát, valamint az utak jellegét, rendeltetési állomását és időtartamát, továbbá a vonatkozó nemzeti és nemzetközi ajánlott egészségügyi normákat;

b) a 100 vagy több személyt szállító, rendszeresen három napnál hosszabb időtartamú nemzetközi utakat megtevéő hajókon képzett orvosnak kell lennie, aki felelős az orvosi ellátás biztosításáért; a nemzeti törvényekben, illetve rendeletekben azt is meg kell határozni, hogy milyen egyéb hajókon kell kötelező jelleggel orvost alkalmazni, figyelembe véve egyebek mellett olyan tényezőket, mint az utak időtartama, jellege és körülményei, valamint a fedélzeten lévő tengerészek száma;

c) a fedélzeten orvos nélkül közlekedő hajók esetében vagy azt kell megkövetelni, hogy a fedélzeten legyen legalább egy olyan tengerész, aki a rendszeres feladatai részeként felelős az orvosi ellátásért és a gyógyszerek beadásáért, vagy azt, hogy a fedélzeten legyen legalább egy olyan tengerész, aki képzett az elsősegélynyújtásra; a fedélzeten az orvosi ellátás biztosításával megbízott, orvosi végzettséggel nem rendelkező személyeknek e felelősség vállalását megelőzően kielégítő módon el kell végezniük valamely olyan orvosi ellátást oktató képzést, amely megfelel a módosított a tengerészek képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról szóló 1978. évi Nemzetközi Egyezmény (STCW-egyezmény) előírásainak; az orvosi elsősegélynyújtással megbízott tengerészeknek e felelősség vállalását megelőzően kielégítő módon el kell végezniük valamely olyan orvosi elsősegélynyújtó tanfolyamot, amely megfelel az STCW-egyezmény előírásainak; a nemzeti törvényekben, illetve rendeletekben meg kell határozni a jóváhagyott képzések elvárt szintjét, figyelembe véve egyebek mellett olyan tényezőket, mint az utak időtartama, jellege és körülményei, valamint a fedélzeten lévő tengerészek száma; és

d) az illetékes hatóság egy előzetesen megszervezett rendszer segítségével biztosítja, hogy a rádió vagy műholdas távközlési rendszeren keresztül közvetített orvosi tanácsadás lehetősége, beleértve a szakorvosi tanácsadást is, a nap 24 órájában rendelkezésre álljon a tengeren közlekedő hajók részére; az orvosi tanácsadás – beleértve az orvosi jellegű üzeneteknek a hajó, valamint a szárazföldi tanácsadók közötti, rádió vagy műholdas távközlési rendszeren keresztül történő közvetítését is – térítésmentesen hozzáférhető kell legyen valamennyi hajó számára, függetlenül attól, hogy milyen lobogó alatt közlekedik.

4.2. szabály – A hajótulajdonosok felelőssége

1. Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy olyan intézkedések érvényesüljenek a lobogója alatt közlekedő hajókon, amelyek az ezen hajókon alkalmazott tengerészeknek biztosítják a jogot a hajótulajdonostól eredő anyagi segítségnyújtásra és támogatásra az olyan betegség, sérülés, illetve haláleset pénzügyi következményeinek vonatkozásában, amely betegség, sérülés, illetve haláleset valamely tengerész munkaszerződés alapján végzett szolgálat idején következik be, vagy az ilyen szerződés hatálya alatt fennálló munkaviszonyból ered.

2. E szabály nem érint semmiféle egyéb, a tengerészek által igénybe vehető jogorvoslatot.

A4.2. norma – A hajótulajdonosok felelőssége

1. Valamennyi tagállamnak olyan törvényeket, illetve rendeleteket kell elfogadnia, amelyek előírják, hogy az adott tagállam lobogója alatt közlekedő hajók tulajdonosai felelősséget vállalnak a hajóik fedélzetén dolgozó valamennyi tengerész egészségvédelméért és orvosi ellátásáért, mégpedig az alábbiakban felsorolt, minimálisan betartandó normáknak megfelelően:

a) a hajótulajdonosoknak kell viselni a hajóikon munkát végző tengerészek olyan betegségével, illetve sérülésével kapcsolatos költségeket, amely betegség vagy sérülés a szolgálat teljesítés megkezdésének napjától a megfelelőnek ítélt repatriálás megtörténetéig napjaink tartó időszakban következik be, vagy e két időpont közötti időszakban fennálló alkalmazásából eredően lép fel;

b) a hajótulajdonosoknak pénzügyi biztosítékot kell nyújtaniuk, amely a tengerésznek – a vonatkozó nemzeti jogban, tengerész munkaszerződésben vagy kollektív szerződésben meghatározottak szerinti – munkahelyi sérülés, betegség vagy veszély következtében beálló halála vagy tartós rokkantsága esetén az érintett tengerész részére kártalanítást biztosít;

- c) a hajótulajdonosoknak kell viselni az orvosi ellátás költségeit – beleértve az orvosi kezelést, valamint a szükséges gyógyszerekkel és terápiás segédeszközökkel való ellátást is –, továbbá annak költségeit, hogy otthonától távol biztosítva legyen a tengerész ellátása és szállása mindaddig, amíg a beteg, illetve sérült tengerész fel nem épül, vagy amíg betegsége vagy munkaképtelensége tartós jellegűnek nem nyilvánítják; és
- d) a hajótulajdonosoknak kell fedezni az alkalmazásra szóló szerződés időtartama alatt a fedélzeten vagy a szárazföldön bekövetkező halál esetében a temetés költségeit.
2. A nemzeti törvények, illetve rendeletek a hajótulajdonosnak az orvosi ellátás, valamint étellemezés és szállás költségeinek fedezésére vonatkozó kötelezettségét olyan időtartamra korlátozhatják, amely nem lehet rövidebb a sérülés bekövetkeztének, illetve a betegség kezdetének napjától számított 16 hetes időtartamnál.
3. Amennyiben a betegség, illetve sérülés munkaképtelenséget eredményez, akkor a hajótulajdonos köteles:
- a) kifizetni a teljes munkabért mindaddig, amíg a beteg, illetve sérült tengerész a fedélzeten marad, vagy amíg az érintett tengerész repatriálása ezen egyezménynek megfelelően meg nem történt; és
- b) a nemzeti törvényekben, illetve rendeletekben megállapított szabályoknak, illetve a kollektív szerződés rendelkezéseinek megfelelően kifizetni a munkabér teljes egészét vagy egy részét attól az időponttól kezdve, amikor az érintett tengerészt repatriálták vagy partra szállították, mindaddig, amíg fel nem gyógyul, illetve – amennyiben ez következik be korábban – mindaddig, amíg az érintett tagállam jogszabályai alapján pénzbeli juttatásra jogosult.
4. A nemzeti törvények, illetve rendeletek a hajótulajdonosnak arra vonatkozó kötelezettségét, hogy teljes egészében vagy részben kifizesse a már nem a hajófedélzeten tartózkodó tengerészek munkabérét, olyan időtartamra korlátozhatják, amely nem lehet rövidebb a sérülés bekövetkeztének, illetve a betegség kezdetének napjától számított 16 hetes időtartamnál.
5. A nemzeti törvények, illetve rendeletek kizárhatják a hajótulajdonos felelősségvállalási kötelezettségét azon esetekre vonatkozóan, amelyekben
- a) a sérülés nem a hajón teljesített szolgálatban történt;
- b) a beteg, sérült vagy elhunyt tengerész szándékos kötelességmulasztásából következően lépett fel a sérülés, illetve betegség; és
- c) szándékosan eltitkolt betegség vagy fogyatékoság állt fenn az alkalmazásra irányuló szerződés megkötésének időpontjában.
6. A nemzeti törvények, illetve rendeletek olyan mértékben mentesíthetik a hajótulajdonost azon kötelezettsége alól, hogy viselje az orvosi ellátás, étellemezés és szállás, valamint temetés költségeit, amilyen mértékben ezen kötelezettséget a hatóságok átvállalják.
7. A hajótulajdonosoknak, illetve képviselőiknek intézkedéseket kell hozni a célból, hogy a beteg, sérült, illetve elhalálozott tengerészek által a hajófedélzeten hátrahagyott vagyontárgyakat megőrizzék, majd visszajuttassák nekik vagy a legközelebbi hozzátartozóiknak.

4.3. szabály – Egészség- és biztonságvédelem, baleset-megelőzés

1. Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy a lobbogója alatt közlekedő hajókon lévő tengerészek munkahelyi egészségvédelemben részesüljenek, és a hajók fedélzetén biztonságos és higiénikus körülmények között élhessenek, munkát végezhesenek és tanulhassanak.
2. Valamennyi tagállamnak nemzeti iránymutatásokat kell kidolgoznia és érvényesítenie a lobbogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában a munkahelyi biztonság és egészségügy irányítása céljából, mégpedig a hajótulajdonosok és a tengerészek érdekképviseleti szervezeteivel folytatott egyeztetést követően, figyelembe véve a nemzetközi szervezetek, a nemzeti közigazgatások és a tengerészeti iparágat képviselő szervezetek által javasolt vonatkozó szabályzatokat, útmutatókat és normákat.
3. Valamennyi tagállamnak az ezen megállapodásban meghatározott területek szabályozását célzó törvényeket, rendeleteket és egyéb intézkedéseket kell elfogadnia, figyelembe véve a kapcsolódó nemzetközi jogi aktusokat, továbbá normákat kell kidolgoznia a lobbogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában a munkavédelmet, valamint baleset-megelőzést illetően.

A4.3. norma – Egészség- és biztonságvédelem, balesetmegelőzés

1. A 4.3. szabály 3. bekezdésének megfelelően elfogadandó törvényeknek, rendeleteknek és egyéb intézkedéseknek a következő területek szabályozására kell kiterjedniük:

- a) az adott tagállam lobogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában a munkavédelmet érintő eljárások és programok elfogadása, hatékony megvalósítása és népszerűsítése, beleértve a kockázatelemzést, valamint a tengerészek képzését és oktatását is;
- b) fedélzeti programok kidolgozása a foglalkozási balesetek, sérülések és betegségek megelőzésére, valamint a munkavédelem folyamatos javítására, bevonva a tengerészek képviselőit és a programok megvalósításában érintett valamennyi egyéb személyt, ezzel együtt pedig figyelembe véve a lehetséges megelőző intézkedéseket, beleértve a mérnöki és tervezési folyamatok szabályozását, a kollektív és egyéni feladatoknak folyamatokkal és eljárásokkal való helyettesítését, valamint a személyi védőfelszerelések használatát; és
- c) követelmények kidolgozása a nem biztonságos körülmények vizsgálati felmérését, jelentését és kijavítását illetően, valamint a fedélzeti munkahelyi balesetek kivizsgálását és jelentését illetően.

2. Az e norma 1. bekezdésében említett rendelkezésekben:

- a) figyelembe kell venni az általánosságban a munkavédelemmel, valamint a kifejezetten az egyes veszélyekkel foglalkozó, vonatkozó nemzetközi jogi okmányokat, továbbá kötelező foglalkozni valamennyi olyan, a munkahelyi balesetek, sérülések és megbetegedések megelőzése tekintetében lényeges kérdéssel, amely a tengerészek munkavégzésének vonatkozásában felmerülhet és különösen azokkal, amelyek kifejezetten a tengeri foglalkoztatásra jellemzőek;
- b) meg kell határozni a hajóparancsnok, a hajóparancsnok által kijelölt személy, vagy mindkét említett személy kötelességeit azzal kapcsolatban, hogy a meghatározott személynek kifejezett személyes felelősséget kell vállalnia a hajó munkavédelmi politikájának és programjának megvalósításáért és betartásáért; és
- c) meg kell határozni a hajó tengerészei közül kijelölt vagy megválasztott biztonsági képviselők hatáskörét a hajó biztonsági bizottságának ülésein való részvételük tekintetében; ilyen bizottságot valamennyi olyan hajón létre kell hozni, amely öt vagy annál több tengerésszel közlekedik.

3. A 4.3. szabály 3. bekezdésében említett törvényeket, rendeleteket és egyéb intézkedéseket rendszeresen felül kell vizsgálni a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteinek képviselőivel való egyeztetés során, és ha szükséges, ki kell igazítani azokat, hogy figyelembe vegyék a technológiai fejlődésben és a tudományos kutatásban bekövetkezett fejleményeket, mégpedig azzal a céllal, hogy előmozdítsák a munkavédelemre vonatkozó politikák és programok folyamatos javítását, valamint biztonságos munkakörülményeket biztosítsanak az adott tagállam lobogója alatt közlekedő hajókon tartózkodó tengerészeknek.

4. A hajók fedélzetén történő munkahelyi veszélyeknek való kitétség elfogadható szintjeiről szóló, valamint a hajók munkahelyi biztonsági és egészségügyi politikáinak és programjainak kidolgozásáról és megvalósításáról szóló, vonatkozó nemzetközi jogi okmányok követelményeinek való megfelelést úgy kell tekinteni, mint e megállapodás követelményeinek való megfelelést.

5. Az illetékes hatóság biztosítja, hogy:

- a) a foglalkozási baleseteket, sérüléseket és megbetegedéseket megfelelően jelentsék;
- b) az ilyen balesetekről és megbetegedésekről minden részletre kiterjedő statisztikákat vezessenek, azokat kiemezzék és közzétegyék, valamint – amennyiben ez helyénvaló – további kutatásokra is sor kerüljön az általános tendenciákra és az azonosított veszélyekre vonatkozóan; és
- c) a munkahelyi baleseteket kivizsgálják.

6. A munkavédelemmel kapcsolatos események jelentésére és kivizsgálására szolgáló eljárásokat úgy kell létrehozni, hogy biztosítsák a tengerészek személyes adatainak védelmét.

7. Az illetékes hatóságnak együtt kell működnie a hajótulajdonosok és a tengerészek szervezeteivel azon intézkedések meghozatalában, amelyek segítségével valamennyi tengerészt tájékoztatni lehet a hajók fedélzetén felmerülő egyes veszélyekről, például megfelelő utasításokat tartalmazó hivatalos figyelmeztetések elhelyezésével.

8. Az illetékes hatóság előírja, hogy a munkavédelem kérdésének kezelésével kapcsolatban kockázatértékelést végző hajótulajdonosok e tevékenység során figyelembe vegyék a saját hajóikról, valamint az illetékes hatóság által rendelkezésükre bocsátott általános statisztikákból származó megfelelő statisztikai adatokat.

4.4. szabály – Hozzáférés a parti jóléti létesítményekhez

Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy a szárazföldi jóléti létesítmények – amennyiben léteznek ilyenek – könnyen hozzáférhetőek legyenek. Az egyes tagállamok emellett elősegítik a jóléti létesítmények létrehozását egyes kijelölt kikötőkben, annak érdekében, hogy az adott tagállam kikötőiben lévő hajókon tartózkodó tengerészek számára biztosítsák a megfelelő jóléti létesítményekhez és szolgáltatásokhoz való hozzáférést.

A4.4. norma – Hozzáférés a parti jóléti létesítményekhez

1. Valamennyi tagállamnak elő kell írnia, amennyiben a területén jóléti létesítmények találhatók, hogy azok valamennyi tengerész számára hozzáférhetőek és használhatóak legyenek, függetlenül a tengerészek állampolgárságától, faji hovatartozásától, bőrszínétől, nemi hovatartozásától, vallásától, politikai meggyőződésétől és társadalmi háttérétől, valamint függetlenül attól, hogy mi a lobogó szerinti állama annak a hajónak, amelyen alkalmazásban állnak, szerződöttev vannak vagy munkát végeznek.

2. Valamennyi tagállamnak elő kell mozdítania a jóléti létesítmények létrehozását az ország megfelelő kikötőiben, és a hajótulajdonosok, valamint a tengerészek érintett szervezeteivel való egyeztetést követően meg kell határoznia, hogy mely kikötőket kell e tekintetben megfelelőnek tekinteni.

3. Valamennyi tagállamnak ösztönöznie kell a jóléti bizottságok felállítását, amelyek azt követően rendszeresen ellenőrzik a jóléti létesítményeket és szolgáltatásokat, annak biztosítása érdekében, hogy azok továbbra is megfelelőek maradjanak a tengerészek szükségletei megváltozásának fényében a hajózási iparban bekövetkező technikai, üzemeltetési és egyéb fejlemények következtében.

5. CÍM

MEGFELELÉS ÉS VÉGREHAJTÁS

5.1.5. szabály – Fedélzeti panasztételi eljárás

1. Valamennyi tagállamnak elő kell írnia a lobogója alatt közlekedő hajóktól, hogy fedélzeti eljárásokkal rendelkezzenek a tengerészek olyan panaszainak tisztességes, hatékony és gyors kezelésére, amelyek az egyezmény előírásainak (beleértve a tengerészek jogait is) megszegéséhez kapcsolódnak.

2. Valamennyi tagállamnak meg kell tiltania és szankcionálnia kell a panaszt tevő tengerészekkel szembeni bármilyen megtorlás alkalmazását.

3. E szabály rendelkezései nem érintik a tengerészek azon jogát, hogy az általuk alkalmasnak talált bármilyen jogi úton érvényesítsék jogorvoslati igényüket.

A5.1.5. norma – Fedélzeti panasztételi eljárás

1. A fedélzeti eljárásokat – az ilyen eljárások számára esetlegesen bármiféle szélesebb hatályt biztosító nemzeti törvények, rendeletek, illetve kollektív szerződések sérelme nélkül – a tengerészek arra használhatják, hogy panasszal éljenek az egyezmény előírásainak (beleértve a tengerészek jogait is) állítólagos megszegését képező bármely ügyszóhoz kapcsolódóan.

2. Valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy törvényei, illetve rendeletei olyan alkalmas fedélzeti panasztételi eljárásokat állapítsanak meg, amelyek szavatolják az 5.1.5 szabály előírásainak való megfelelést. Ezen eljárásoknak arra kell irányulniuk, hogy a panaszok a lehető legalacsonyabb szintjén orvoslásra kerüljenek. Ugyanakkor a tengerészek részére minden esetben biztosítani kell azt a jogot, hogy közvetlenül a hajóparancsnoknál, és amennyiben ezt szükségesnek találják, a megfelelő külső hatóságnál tegyenek panaszt.

3. A fedélzeti panasztételi eljárásoknak magukban kell foglalniuk a tengerészek azon jogát, hogy a panasztételi eljárás során kísérettel együtt, illetve képviselőn keresztül legyenek jelen, továbbá magukban kell foglalniuk a panaszt tevő tengerészekkel szemben alkalmazott megtorlás lehetőségére ellen védelmet nyújtó intézkedéseket. A „megtorlás alkalmazása” kifejezés magában foglal minden olyan lépést, amelyet egy tengerész ellen irányulóan bármely személy tesz azzal kapcsolatban, hogy a tengerész panaszt nyújtott be, amennyiben a panasz megtétele nyilvánvalóan nem zaklatás céljából, illetve nem rosszhiszeműen történt.

4. Valamennyi tengerésznek – a saját tengerész munkaszerződésének egy példányán felül – rendelkezésére kell bocsátani a hajón hatályos fedélzeti panasztételi eljárások leírásának egy példányát. Ennek a dokumentumnak tartalmaznia kell a lobogó szerinti állam és – amennyiben az előbbtől eltér – a tengerész tartózkodási hely szerinti országa illetékes hatóságának elérhetőségeit, továbbá a hajó fedélzetén található azon személy(ek) nevét, aki(k) az ügyeket bizalmasan kezelve pártatlan tanáccsal szolgálhat(nak) a tengerészek számára a panaszukkal kapcsolatban, és egyéb módon is segítséget nyújthat(nak) számukra a hajó fedélzetén rendelkezésükre álló panasztételi eljárások igénybevétele során.

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

A 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezmény bármely rendelkezésének bármilyen módosítását követően, amennyiben e megállapodás szerződő feleinek bármelyike kéri, e megállapodás alkalmazását felül kell vizsgálni.

A szociális partnerek azzal a feltétellel kötik meg ezt a megállapodást, hogy az nem léphet hatályba az ILO 2006. évi tengerészeti munkaügyi megállapodásának hatálybalépéséig, vagyis tizenkét hónappal azon nap után, amelyen legalább 30 olyan tagállam megerősítő okiratát vették nyilvántartásba, amely tagállamoknak a világ kereskedelmi hajóparkja bruttó úrtartalmából való részesedése összesen legalább 33 százalékot tesz ki.

A tagállamok és/vagy a szociális partnerek az e megállapodásban foglaltaknál előnyösebb rendelkezéseket is fenntarthatnak vagy bevezethetnek.

Ez a megállapodás nem érint egyetlen szigorúbb és/vagy meglévő egyedi közösségi jogszabályt sem.

Ez a megállapodás nem érint egyetlen olyan törvényt, szokást vagy megállapodást sem, amely az érintett tengerészek számára kedvezőbb feltételeket biztosít. Az e megállapodásban foglalt feltételek például nem érintik a munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló 1989/391/EGK tanácsi irányelvet, a hajók fedélzetén a jobb orvosi ellátás biztosítását célzó biztonsági és egészségvédelmi minimumkövetelményekről szóló 92/29/EGK irányelvet, és a tengerészek munkaidejének szervezésére vonatkozóan kötött megállapodásról szóló (az e megállapodás A. mellékletével összhangban módosítandó) 1999/63/EK tanácsi irányelvet.

E megállapodás végrehajtása nem képezhet érvényes alapot a megállapodás alkalmazási területén a tengerészek számára biztosított védelem általános szintjének csökkentéséhez.

AZ EURÓPAI KÖZLEKEDÉSI DOLGOZÓK SZÖVETSÉGE (ETF)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉG HAJÓTULAJDONOSAINAK SZÖVETSÉGE (ECSA)

A TENGERI KÖZLEKEDÉS TERÜLETÉN FOLYTATOTT ÁGAZATI PÁRBESZÉDDEL FOGLALKOZÓ BIZOTTSÁG ELNÖKE

BRÜSSZEL, 2008. MÁJUS 19.

A. MELLÉKLET

A TENGERÉSZEK MUNKAIDEJÉNEK SZERVEZÉSÉRŐL SZÓLÓ 1998. SZEPTEMBER 30-I MEGÁLLAPODÁS MÓDOSÍTÁSAI

A 2006. évi tengerészeti munkaügyi egyezmény megkötéséhez vezető tárgyalásaik során a szociális partnerek felülvizsgálták a tengerészek munkaidejének szervezéséről szóló, 1998. szeptember 30-i megállapodást is annak érdekében, hogy ellenőrizzék, hogy az összeegyeztethető-e az egyezmény megfelelő rendelkezéseivel, valamint annak érdekében, hogy megállapodjanak a szükséges módosításokról.

Ennek eredményeként a szociális partnerek megállapodtak a tengerészek munkaidejének szervezéséről szóló megállapodás alábbi módosításairól:

1. 1. szakasz

A szöveg egy új 3. ponttal egészül ki:

„3. Abban az esetben, ha kétség merül fel azt illetően, hogy a személyek bármely adott csoportjába tartozók e megállapodás értelmében tengerésznek minősülnek-e, a kérdésben az adott tagállam illetékes hatósága határoz a hajótulajdonosok és a tengerészek e kérdésben érintett szervezeteivel folytatott egyeztetést követően. Ebben az összefüggésben kellően figyelembe kell venni a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája 94. (tengerészeti) ülészakájának a foglalkozási csoportokra vonatkozó tájékoztatásról szóló határozatát.”

2. 2. szakasz c) alpont

A 2. szakasz c) alpontjának helyébe a következő szöveg lép:

„c) »tengerész«: minden olyan személy, aki az e megállapodás hatálya alá tartozó hajón bármely minőségben alkalmazásban áll, szerződötve van, vagy ott munkát végez;”

3. 2. szakasz d) alpont

A 2. szakasz d) alpontjának helyébe a következő szöveg lép:

„d) »hajótulajdonos«: a hajó tulajdonosa, vagy azon egyéb szervezet vagy személy – így például üzemben tartó, ügynök, vagy a hajót személyzet nélkül bérlő személy –, amely vagy aki a tulajdonostól átvállalta a hajó üzemeltetésének felelősségét, és e felelősség átvállalásával egyidejűleg elfogadta, hogy magára veszi az e megállapodás értelmében a hajótulajdonosokra háruló köteleességeket és felelősséget, függetlenül attól, hogy rajta kívül bármely egyéb szervezet vagy személy teljesíti és vállalja-e a hajótulajdonos nevében ezen köteleességek és felelősség meghatározott részét.”

4. 6. szakasz

A 6. szakasz helyébe a következő szöveg lép:

„1. Tilos a 18. életévüket be nem töltött tengerészek számára az éjszakai munkavégzés. E szakasz alkalmazásában az »éjszaka« meghatározása a nemzeti joggal és gyakorlattal összhangban történik. Az éjszaka legalább kilencórás időszakot fed le, amely legkésőbb éjfélkor kezdődhet, és legkorábban hajnali 5 órakor érhet véget.

2. Az illetékes hatóság eltekinthet az éjszakai munkavégzésre vonatkozó korlátozás szigorú betartásának megkövetelésétől, amennyiben:

a) az károsan befolyásolná az érintett tengerészek hatékony – az elfogadott programok és időbeosztás alapján történő – kiképzését; vagy

b) valamely adott feladatkör sajátos jellege vagy valamely jóváhagyott képzési program megköveteli, hogy a kivétel hatálya alá tartozó tengerészek éjszaka végezzék munkájukat, a hatóság pedig – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően – úgy ítéli meg, hogy az adott munka nem fogja károsan befolyásolni ezen tengerészek egészségét, illetve jóllétét.

3. Tilos a 18. életévüket be nem töltött tengerészek alkalmazása, szerződtetése, valamint munkavégzése, amennyiben az adott munka veszélyeztetheti egészségüket vagy biztonságukat. Az ilyen munkák fajtáit a nemzeti törvényekben és rendeletekben kell meghatározni, vagy az illetékes hatóságnak kell előírnia őket, minden esetben a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést követően és a vonatkozó nemzetközi előírásokkal összhangban.”

5. 13. szakasz

A 13. szakasz 1. pontjának első mondata helyébe a következő lép:

- „1. A tengerészek nem dolgozhatnak hajón, amennyiben nem rendelkeznek orvosi igazolással arról, hogy feladataik ellátására egészségileg alkalmasak.
2. Kivételt csak e megállapodásban előírt esetekben és módon lehet engedélyezni.
3. Az illetékes hatóságnak elő kell írnia, hogy a hajón való munkavégzés megkezdését megelőzően a tengerészek rendelkezzenek érvényes orvosi igazolással, amely tanúsítja, hogy egészségileg alkalmasak a tengeren elvégzendő feladataik ellátására.
4. Annak biztosítása érdekében, hogy az orvosi igazolások a tengerészek valós egészségi állapotát tükrözzék az elvégzendő feladataik fényében, az illetékes hatóság – a hajótulajdonosok és a tengerészek érintett szervezeteivel történt egyeztetést, valamint a vonatkozó nemzetközi iránymutatások gondos mérlegelését követően – köteles pontosan előírni az orvosi vizsgálat és az orvosi igazolás jellegét.
5. Ez a megállapodás nem érinti a tengerészek képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról szóló, módosított 1978. évi nemzetközi egyezményt (a továbbiakban: »STCW-egyezmény«). E szakasz 1. és 2. bekezdésének alkalmazásában az illetékes hatóság köteles elfogadni az SCTW-egyezmény követelményeivel összhangban kiállított orvosi igazolást. Az SCTW-egyezmény hatálya alá nem tartozó tengerészek esetében hasonlóképpen el kell fogadni az említett követelményeknek lényegében megfelelő orvosi igazolást.
6. Az orvosi igazolást megfelelően képezett orvosnak kell kiállítania, illetve a kizárólag a látással kapcsolatos igazolás esetében olyan személynek, akit az illetékes hatóság az ilyen igazolás kiállítására megfelelően képesítettnek ismer el. Az orvosi vizsgálatok lefolytatása során az orvosoknak teljes körű szakmai függetlenséget kell élvezniük orvosi szakvéleményük kialakításában.
7. Azok a tengerészek, akiktől megtagadták az orvosi igazolás kiadását, illetve akiknél korlátozott munkavégzési képességet állapítottak meg – így különösen a munkavégzés időtartamát, a betölthető munkaköröket vagy a kereskedelmi területet illetően –, jogosultak egy további vizsgálaton részt venni egy másik független orvos vagy független orvosi szakértő előtt.
8. Valamennyi orvosi igazolásnak tanúsítania kell különösen a következőket:
 - a) az érintett tengerész hallása és látása, valamint színlátása – amennyiben a tengerész olyan munkakörökben kerül alkalmazásra, ahol munkavégzési képességét befolyásolhatja a hibás színérzékelés – mind megfelelő; és
 - b) az érintett tengerész nem szenved olyan betegségben, amelyet vélhetően súlyosbítana a tengeri szolgálat, vagy amely alkalmatlanná tenné a tengerészt a tengeri szolgálatra, illetve amely veszélyeztetné a fedélzeten tartózkodó többi személy egészségét.
9. Kivéve ha az érintett tengerész által elvégzendő különös feladatok miatt, illetve az STCW-egyezmény értelmében rövidebb időszak nincs előírva, akkor:
 - a) az orvosi igazolás legfeljebb két éves időtartamra érvényes, kivéve ha a tengerész 18. életévét még nem töltötte be, amely esetben az érvényesség leghosszabb időtartama 1 év;
 - b) a színlátásra vonatkozó igazolás érvényességi ideje legfeljebb hat év.

10. Sürgős esetekben az illetékes hatóság érvényes orvosi igazolás nélkül is engedélyezheti a tengerész munkavégzését a legközelebbi olyan érintett kikötőig, ahol a tengerész be tudja szerezni az orvosi igazolást valamely képesített orvostól, feltéve hogy:
- a) az ilyen engedély időtartama nem haladja meg a három hónapot; és
 - b) az érintett tengerész közelmúltban lejárt orvosi igazolással rendelkezik.
11. Amennyiben egy igazolás érvényességi ideje a tengeri út során jár le, az igazolás érvényes marad a legközelebbi olyan érintett kikötőig, ahol a tengerész be tudja szerezni az orvosi igazolást valamely képesített orvostól, feltéve hogy ennek időtartama nem haladja meg a három hónapot.
12. A rendszerint nemzetközi utakon közlekedő hajókon szolgálatot teljesítő tengerészek orvosi igazolását angol nyelven mindenképpen ki kell állítani.”

A 13. szakasz 1. és 2. pontjának soron következő mondatai a 13–15. pont szövegét alkotják.

6. 16. szakasz

Az első mondat helyébe a következő szöveg lép:

„Valamennyi tengerész jogosult éves fizetett szabadságra. Az éves fizetett szabadságot a munkaviszony minden egyes hónapjára vonatkozóan legalább 2,5 naptári napot alapul véve, a nem teljes hónapok esetében pedig időarányosan kell kiszámítani.”
